

OŠTRI RUBOVI

Igre za velike

Nora King

NORA KING

OŠTRI RUBOVI

-Igre za velike -

Jednom kada otvoriš ladicu, više je nećeš moći zatvoriti.

„Čovjek od ovoga svijeta ne drži do svoje riječi, već samo do grijeha. Djela i misli su mu prokleti, s poljana krvavih on doleti.“

-autorica-

Jesi li se ikada našla u mračnoj prostoriji posve sama? Ležiš na krevetu i obuzima te osjećaj koji ne zove na miran san, a spava ti se. Bojiš se da će iz duboke tame tvoje sobe progovoriti glas kojega ne želiš čuti, jer ne želiš vjerovati da postoji. U gustom si kaosu vlastitih misli i prebiranja intenzivnih ponora svoga dana, trenutaka koji te vuku na dno, da bi ih brzo potisnula duboko gdje svakodnevica ne seže. Samo je jednom dovoljno da ti se obrati i više ništa neće biti isto. Sve ono što gradiš zaslužit će drugačiji pogled. U tom neizvjesnom trenutku u mraku svoje sobe pogledaš u strop i uzdaš se u Svjetlost – u Boga. Vjeruješ da će taj uzdah odvratiti glas da ti se obrati.

Ja od toga glasa bježim – u nepravilnim razmacima. U mome danu on ne smije postojati.

Ovaj osjećaj utjelovljuje stranice moje priče. Strahu više nema mjesta. Nemoj čitati predugo moju priču da u njoj ne zastaneš. Tada ću i tebe dovesti u opasnost. To ne želim. Život, moj život nije bio samo jedan, ali zasada neka se tako čini. Bit će ti lakše pratiti, možda ne i razumjeti, ali pratiti – da.

I ja sam poput tebe – volim se penjati na vrh, u visine i nadam se kako neću pasti.

Sama u mraku. Tako mogu satima. Jedina svjetlost mi je zvjezdano nebo, ali noćas je oblačno. Mjesec se skriva, a mislim da nije ni pun. Nema mi se čime pohvaliti. I bolje da ga ne vidim.

Razmišljam o njoj, malo manje otkako se smračilo. Kad je mrak, pritisak popusti i predam se miru. Ostaju mi tek vibracije. Ležim i maštam o životu dok mi je tijelo oslonjeno na tračnice. Možda nije nešto osobito pametno, ali mene zabavlja. Odmalena sam se voljela igrati, da bih se kao odrasla nastavila igrati sa životom. Baciti kocku i nasmijati mu se u lice, narugati se iskričavim i nadobudnim izgledima.

Prisjećam se njihovih lica. Ne znam kako ih pogledati u oči. Znam da ćemo se jednom sresti, ali još uvijek ne znam ništa više od toga. Svakodnevnica zna biti tako okrutna i nepredvidiva. Često svoju nepredvidivost želi prodati pod uzbudljivost, ali predobro je već poznajem.

Je li to ćuk? Osluškujem ga. Mislim da je. Odakle on iznad ove metalne staze? Na krivim je rubovima. U vrtu smo imali ćuka. Dolazio je i budio me svake noći. Dobro ne baš svake, ali taj se zvuk ne zaboravlja. Kada bi se oglasio zamislila sam da zove samo mene i želi mi prenijeti važnu poruku. Trebalo je dosta da shvatim da priroda nije u stanju ispričati složene priče, već reagira prema tome kako je uređena. Poštuje život i pravila. Nije tako hirovita kao ljudi.

Večeras sam zaigrala igru „Pronađi me“. To nije igra skrivača, jer se ne skrivam, već čekam. Želim vidjeti tko će me potražiti i hoće li to biti onaj isti kojega sam ostavila. Bilo je i mnogo drugih, ali miris straha ostao je isti. Kao pokvarena južina, peče i agonizira u želucu.

Ipak se pokazao, znala sam da nije pun. Kadgod je mlađak imam više sreće nego što je uobičajeno. Nasmiješim se, jer znam što slijedi, osjetim kako počinje – imala sam pravo.

U daljini čujem zvona, spuštaju se rampe. Padaju poput glave osuđenika uslijed glavosjeka, pouzdano i učinkovito, misle da imaju svrhu i kako ćemo ih poslušati. Autoritet se u našem svijetu podrazumijeva, ali ja živim u nekoliko njih pa sva ta pravila za mene ne vrijede uvijek.

Osjećam otpuštanje iza očiju i zatvaram vjeđe, dok tlo vibrira ispod mene udarajući me u lopatice. Tračnice trpe tutnjavu i čavli poigravaju kao da će iskočiti, a iz daljine me zaslijepe svjetla. Sad. Ustajem se i trznem kad počne trubiti. Sad me vidio i onaj davež u kućici. Prilazi mi. Mislim da mi se neće usuditi približiti. Pisali su već o njemu. Davao je neku izjavu za tjednik. Misli da to samo rade čudaci, ali ja sam posve razumna. Dobro možda ne u ovoj stvarnosti, ali u nekoj drugoj sam zasigurno bila.

Moja pluća usisavaju zrak, a krv pumpa u noge da me odnesu daleko. Mislim da bih bila brža da ovaj ne više na mene. Teško ga je razumjeti uslijed ove halabuke koja trešti iza mojih leđa. Sada je iza i tuče u kralješke, a do maloprije zadirala mi je po sinusima.

Što želiš mjeseče, kada te ovako testiram? Već si me pokušao ukrasti kao djevojčicu. Nisi imao sreće. To je prije tebe već učinio netko drugi, ali to mu nije bilo dosta. Morao je ukrasti i nju. Služio se prljavim trikovima.

Dosta mi je. Osjećam da se sve vraća na svoje mjesto. Vrijeme je.

Izmaknem se ulijevo i srušim se na beton pokraj tračnica. Mora da mi je klecnuo zglob. Škripa kočnica i iskre koje frcaju sa strana dolete i na moju kožu. Kakvo ugodno peckanje. Sada ću imati i dokaz svoje pobjede. S vremena na vrijeme čovjek se mora počastiti. Ovo su moje radosti.

U ovome gradu i tako se nikada ništa ne događa. Barem ne od većeg značaja. Svi koji nešto vrijede odavno su otišli, samo sam se ja vratila.

Prihvatila sam svoju vrijednost i mogućnosti. Možda su me svi putevi vodili do toga. U ovom trenutku vjerujem da je to bila ispravna odluka. Kako ću se osjećati sutra, teško je predvidjeti. Jednom kad se ravnoteža naruši, organizmi umiru ili si oduzimaju život. Moj organizam ne poznaje to pravilo. Uči tek malim koracima.

Ona budala me je stigla i već vidim da će vikati jače na mene, stoga se dam u bijeg. Trčim kao da mi život visi o koncu iako me lijevi zglob pritišće.

Nadahnem tijelo slikama koje prizovem u um i ono krene jače – tragovi tračnica i ulja, smrad kočenja i ljudi koji se sudaraju u vagonima. Vjerojatno su mirno sjedili i piljili u svoje mobitele, ne znajući umire li onaj pokraj njih ili je nekoga ubio. Eutanazirani ekranom dok ne padnu u san pravednika. Zaista mi je muka od takvih.

Takvi se ni vlastitih snova ne sjećaju. Ne znaju što znači sanjati takve more da ih vidiš i kada otvoriš oči.

U redu je. Napokon sam mu pobjegla. Iznenadujuće je pokretan s obzirom na svoju trbušinu. Sigurno ga u kućici čeka burek i cajke na mobitelu, možda i kalendar sa slikom jedne od onih vulgarnih golih žena.

Ne sumnjam i da je oženjen. Poznato je da su oženjeni najgora vrsta. U stanju su promijeniti sedam osobnosti u jednome satu i dalje ostati dosadni do zla boga.

Znam da me nijedan od takvih neće ženiti. Nisam mu dovoljno glupa.

„Dominacija!“ kažu dok udaraju nogom o pod. No dobro, nisu svi ljudi isti, ali obrasci ponašanja su im znakovito beznačajni. Zarobljeni u sličnom ponašanju, baš kao i ja.

Baš kad su me ponovno počele hvatati sjene, ugledam je. Prilazi mi poput malenog anđela. Ne mogu joj ispuniti svaku želju, ali njezin osmjeh govori mi da me voli. Prima me ručicom za mali prst i stišće. Njezino lice isijava ljubav.

Krenemo zajedno lagane poput pera iako mi se odjeća lijepi za tijelo od vrata pa do nogavica. Čak mi i tenisice škripe od znoja koji mi je iscurio iz stopala.

„Hoćeš mi napraviti palačinke?“ pita me znatiželjno. Kao da već i sama ne zna odgovor. Palačinke su gotovo jedino što jedemo. Kad se toga prisjetim lice mi se zgrči i osjetim kako mi naviru suze. Okrenem glavu da me ne vidi takvu. Ono što ne zna neće je boljeti niti brinuti. Obrazi me peku od suza iako sam ih uspjela zaustaviti. Izdahnem polako, ali snažno.

„Hoćemo,“ odgovorim, iako su je misli već odavno odvele dalje. Vidim joj po očima i tjemenu koje se znatiželjno okreće oko sebe. Ubrzo nakon toga

podigne glavicu, nasmiješi mi se ponovno i namigne. Njezine ručice su tople i pouzdane. Često si razmišljam kako ona vodi mene, a ne ja nju.

Osjetim neopisivu toplinu i želju. Želim dom i rutinu koja me neće uništavati, sigurnost koja me neće gušiti. Potisnem svaku od želja i priberem se. Razmišljam što imamo kod kuće od sastojaka. Sad je prekasno da idem po mlijeko. Nema veze, ono što je ostalo, pomiješat ću s vodom pa ćemo već nekako uspjeti. Samo da uspije zaspiti u miru poslije toga. Njezine noćne more ne mogu podnijeti. Svaki puta se molim da ih mogu preuzeti na sebe, ali noć mi se rijetko smiluje.

Nešto bolje će naići. Samo što nije. Osjećam to u utrobi. U njoj mnoge stvari ne štimaju, ali predosjećaj me ne vara. Auti prolaze pokraj njih i još uvijek čujem onaj vlak u ušima. Para mi osjećaje i diše u meni poput divljeg vjetra.

Zašto u malim mjestima noć tako brzo umire? Nekada sam voljela biti budna do kasno u noć, potom ići van. Noćni život redovito bi razočarao i pitala bih se je li i drugima ovako dosadno i šuplje kao meni.

Otvaram vrata našeg malog stana. Opet sam zaboravila zaključati i otvorila su se. Koliko god si pokušavala zapamtiti da uvijek moram zaključati dvaput, zaboravim. Još uvijek nisam došla u ozbiljne godine, ali moj mozak je očito mentalno tamo.

Prvo upalim svjetlo i pregledam sve prostorije, za slučaj da je netko ušao. Jednom sam uhvatila kućepazitelja na djelu, tragao mi je po stvarima. Nije mi htio priznati što je tražio, ali prevrtao je stvari u ladicama žustro i uz puno buke. Takvu sigurnost valjda mora imati netko tko posjeduje stan.

Sjećam se i onog dečka s tuluma iz stana iznad. Zalutao je tražeći wc po zgradi i nabasao na moja otključana vrata.

Sve je čisto. Zaključam vrata i utišam sve glasove u glavi. Dobro je. Upalim sva svjetla i televizor. Volim kada slušam glasove izvana.

Krenem peći palačinke i mirisi prizovu djetinjstvo.

A ti? Što si ti učinila od svega danas?

„Hej, tebi govorim,“ odjekivalo mi je u glavi.

Asfalt je bio neobično užaren za ovog doba godine. Svjetlucaao je i ljeskao poput ribe na suhom mameći me na odjavu iz sadašnjosti. Imam jedan prostor u koji mislim uletim i vrijeme kao da stane. Otpojim se od trenutka u kojem bih trebala biti i prijeđem u neoznačeno, u neki sivi međuprostor između dvije zgrade. Sigurno je da ne želim ući niti u jednu ali ukrasti trenutak skrivajući se između njih upravo je to što mi treba da preživim dan.

Pogledam gore u kolegicu. Vene joj kolaju ispod kože poput zmijskog gnijezda i prijete se.

„Kad ćeš na puš pauzu danas?“ upita me živčano kao da već predugo čeka moju reakciju i ponovno izronim iz svoje mislene pauze.

„Ne znam. Odi ti kad ti je volja,“ odvratim joj bezvoljno. Zašto bih morala na puš pauze kad niti ne volim smrad cigarete. Uplete ti se među prste poput parazita i sramoti te kad ti najmanje treba. Ipak se dogovorim s njom za neku pauzu, jer predah će mi svakako dobro doći. Danas stiže nova roba i bit ćemo tu dugo nakon zatvaranja. Odložim stvari u ormarić i sjetim se da nisam ponijela ništa za pauzu. Nemam čak ni vode. U redu je, kupit ću u našoj trgovini.

Odmah zaračunam jednu po otvaranju blagajne i stavim je u torbu zajedno s malom čokoladom sa sličicama – jedva čekam da joj je dam. U torbi ugledam kutiju cigareta. Zar je moguće da su moje? Zatvorim torbu i zatresem glavom. Sigurno je Maja ostavila svoje kod mene da ne popuši previše. Pričala mi je nešto o tome kako pokušava prestati. Brzo skupim kosu i zagladim je na tjemenu. Šefova žena bi nam mogla uskoro doći u jutarnju inspekciju. Ne želim da mi opet drži prodike o ugladenom izgledu i imidžu trgovine. Trgovina koja prodaje rumunjsku salamu debelo nakon roka trajanja i kinesku salatu, ne drži do imidža. U svoju obranu moram iznijeti da nijednom nisam dala na znanje što mislim o svom radnom

mjestu, jer tko sam ja da mislim išta o ikome. Jasno mi je gdje mi je zadano mjesto i krećem se kao i svi između neizgovorenoga i neprežaljenoga.

I danas će sati prolaziti sporo. Zavidim muhi koja je izletjela kroz vrata dok smo prale stakla. Sati života koje dajemo previše su dragocjeni da bismo ih razumjeli. Ne znamo ništa o životu koji živimo.

„Jesi čula da je premijer dobio počasni doktorat? Šta misliš je li stvarno položio sve te ispite? Moj rođak je diplomirao. Jedini u cijeloj obitelji. Nije mu baš puno pomoglo u životu,“ nastavlja kolegica pričati svoje dnevnosti.

Pretvaram se da je slušam i slažem s njom. Nije mi stalo do vijesti u zemlji ni svijetu. Voljela bih da se ne moram pretvarati, ali ne želim je uvrijediti. Nije mi ništa skrivila. Zato kimam i pričam kako sam čula da je posljednji koji je posjetio pokojnog papu. Ni ne znam odakle mi je doletjela ta informacija.

Mušterija uzima crveni Marlboro. Njegovo lice mi je odnekud poznato. Brkovi, svježe oblikovani i dvodnevna brada. Zeleno sive oči iza dioptrijskih naočala prozirnih okvira. Radničke ruke govore jedno, a odjeća suprotno od toga. Laneno odijelo. Tko još nosi laneno odijelo? Ne sjećam se kad li sam vidjela muškarca u nečem sličnome. Miriše na borove iglice. Pokušavam pročitati bilo što iz njegova pogleda, ali čini se distanciran. Možda prigoda iz koje se poznajemo nije dobra. Namjestim neutralni osmijeh i čekam reakciju. Umjesto uzvraćenog osmijeha čudno me pogleda, pa ustuknem i poguram rubove usana prema dolje.

Evo je, šefova žena već stiže. Dan će biti jako dug.

*

Otvorim oči i ugledam ispred sebe rijeku. Noć je. Ne sjećam se kako mi je protekao dan, ali nisam uznemirena. To je dobar znak.

Jesam li napravila nešto neprimjereno? Jesam li pokušala skočiti s nasipa? Gledaju li me zato ovi ljudi čudno? Pogledom tražim ozlijede na tijelu. Nema ih. Zatim gledam tragove ogrebotina. Obuća mi je na nogama. Sigurno se dogodilo nešto beznačajno. U ovome gradu se nikad ništa ne događa. Tako bi me gledali i da sam tek iskrenula zglobove i pala. Ako budem samo sjedila

nepomično neko vrijeme i pravim se da ih ne vidim, otići će. Znam da hoće, a onda ću se opet moći posvetiti svojoj igri.

Večeras igram „Tražim neprijatelja“.

Čekam da prođe netko čiji će me miris privući. Tada ću mu se neodređeno nasmiješiti. To je dovoljno da mi priđe i započne razgovor. Reći će nešto glupo i beznačajno, a ja ću se nasmijati i pogledati ga kao da mi je upravo otkrio Sfinginu tajnu i dao ključ božanskih dvora. Onda će započeti svoj ples nadajući se postati mi ljubavnikom. Ne mora znati da za to nema šanse.

Ljubavnik me plaši, jer sa sobom nosi prijevaru, prijetvornost. Njegova disciplina je podmukla. Zavođenje je tek disciplina, koja sa sobom donosi mrak iz velike dubine. Prikrada ti se i traži ranjive površine, a potom se za njih primi i drži čvrsto poput priljepka i siše dok ne iscrpi svoj objekt. Dovoljno je samo da me pogleda i već znam da nešto treba, nešto mi želi uzeti kako bi sebe uzvisio. Zavođenje i romansa podmukle su aktivnosti rata koje vrše predatori među nama. Večeras tražim svoga predatora, svoju mušku sukubu. Uzet ću samo vjerodostojnog neprijatelja koji će mi htjeti uzeti sve, ne mareći za moj goli život. Poželjet će i njega za vlastiti trofej u moru pobjeda kojima se navikao kititi, a ja ću nakon bitke sama u svoje skrovište, svoj maleni brlog dok me ne obuzme mir, moje mirno slatko opsjednuće.

Visoki vitki čovjek sa psom koji izgleda vodi njega na povodcu, debeljuškasta domaćica na ljubičastom biciklu, u glavi roje slike današnjeg zalaska sunca i proizvode zvukove, lupkanje trkača na plavoj stazi u pozadini i njihovi pametni satovi utjeruju vrijeme, mladi nestabilni pognuti čovjek razgovara sam sa sobom i broji nešto desnom rukom dok drugom vadi cigaretu iz džepa i kreće se u nepravilnim krugovima – svi nekamo idu, samo ja ne mogu nigdje.

Sjedim ovdje ukopana i dubinski nepokretna. Neko lice promatra me iz dnevne pješačke gomile i ne mogu ga svrstati. Haljina joj je fratarskog kroja i posve crna. Da joj nije tako blijede puti u toj gustoj gomili pokrivenoj mrakom ne bih je niti primijetila. Kako mi prilazi čitam joj s usana: „Nera? Nera.“ Ponavlja to sve još jednom i samo skrenem pogled, ustanem se i noge me povedu. Promijenila sam boju kose i više ne nosim kovrče. To ne može biti ona. Ne, krivo sam shvatila.

Glazba iz zvučnika i čovjek koji sjedi pokraj njega u crnom misli kako nekome čini uslugu jer redovito dreči, ali meni ga je već odavno dosta. Omamljena neobjašnjivom dnevnom prepunosti posrćem i nemam se za što primiti. Primim se za sebe i uspravim torzo. Stopala me vode dalje sve do kraja pješačke staze gdje ponovno poželim sjesti na klupu, ali umjesto toga uđem u klub.

Već s vrata svjetla prodiru u mene i razbijaju svaku misao. To mi godi jer s njima odnose i lica kojih bi se mogla sjećati. Ne želim nikoga, osim svoje lovine. Samo ono što mi pripada. Obrisi bivših osoba razlijevaju se iz horizonta bježeći prema uglovima i osjetim da me neke od sjena povlače za lakat i ramena. Istrgnem se i naslonim dlanovima na šank. Treba mi uporište. Neki dosadni lik s trbušinom mi šapuće na uho svojim hrapavim glasom previše samopouzdan za svoje tijelo. Možda mašta da se obraća svojoj kćeri koju želi povesti u krevet. To je i tako san svakog muškarca iznad četrdesete.

Ne trudim se ni pogledati ga u oči. Trenutno i moj dah služi mu kao poziv, a meni povod u agoniju. Postavim podlakticu između nas na šank kako bih se oslonila na nju i naručila još jednom piće, koje mi on pokušava platiti ali gestikuliram da neću. Nažalost s tim pokretom konobar odnosi i moje piće. Preokrenem očima iz potrebe i očaja – želim ne biti.

Njegova ruka na mome je struku i gurnem je. U daljini spazim tijelo napeto od iščekivanja lakog imanja tamo na rubu brižno čuvajući moj interes. Pričekam da nam se pogledi sretnu i učine to baš u trenutku kada mi onaj debeli uvali svoje masne usne između kose i uha. Krenem prema njemu, ali ne s namjerom da mu priđem suviše blizu. Za mnom pođe i onaj što me probao zgrabiti za stražnjicu na ulazu. I dalje osjetim dah onog daveža s trbuhom. Toliko je snažan i ljepljiv da nisam više sigurna je li još kraj mene ili samo sjećanje izaziva tu mučninu.

Basovi su toliko glasni da ne razaznajem lupa li to moje srce ili je ipak samo glazbena tahikardija. Pogleda me svojim tijelom iščekivanja, neočekivano pristupačan i otvoren, onako kakvi su svi na samom početku i pruži mi ruku da se za nju primim. Prije negoli to napravim osjetim nečiju drugu ruku pod svojom haljinom i vidim svoju lovину kako me kreće odvajati od te ruke. Ne, nije on trebao spašavati mene. Ova noć ide u krivom smjeru. Dosta.

Pokažem im svima da se maknu od mene i krenem prema izlazu. Možda bih trebala prvo u wc umiti se i napiti vode. Daleka je šetnja do kuće ili do prvih tračnica.

„Samo da provjerim jesi dobro?“ nage se ispred moga lica i osjetim njegov dah. Miriše korektno. Odaje redovnu higijenu i budi mladenačke želje. Osjećam se prastaro. Dok mislim o njemu stoji ispred mene i čeka odgovor.

Odgovorim tako da položim dlan na njegova prsa i ispitujem lupanje. Da, ipak su to bili samo basovi. Zatim naslonim dlan na svoje srce i zatvorim oči. Red me pogura dalje prema vratima wc-a i odvojim se od njega.

Primim se za umivaonik i duboko udišem. Umijem lice i dlanom prinesem vodu ustima. Izgledam tako umorno i gladno. Prisjećam se kada sam posljednji put nešto pojela. Mislim da je bilo jako davno. Izlazim van i ugledam Napetog kako stoji s bočicom mineralne vode. Pruža mi je kao da je to sasvim normalno.

Uzimam je i prošapćem: „Hvala“ i nastavim dalje, ali on me prati poput sjene do izlaza. Popijem svu vodu i predam praznu bočicu redaru na izlazu. Osjećam da izlazi za mnom.

„Ivor“ izgovara. „Zovem se Ivor“ ponavlja. Okrenem se i pitam: „Ivore, zar stvarno želiš sada negdje sa mnom?“

On potvrđuje kimanjem i prilazi. Prima me za ruku i osluškuje što bih sada mogla reći. Njegova možebitna hinjena nevinost mi je naporna. Šetamo bez riječi. Ako i ima neka, uglavnom je njegova. Sve što bih mu mogla reći, ne želim, nije pametno. Ne glumi mi se. Računam da mi ni on ne treba, stoga šutim. Priroda odgovara u daljini munjama. Znam kamo sada trebam ići. On pokazuje put do svoga auta. Pod krinkom da me želi povesti doma, htjet će se nastaviti na mene još prije nego pokrene motor i to me iznenada smeta.

„Gdje su ti prijatelji?“ pitam.

„Unutra. Tvoji?“ odgovara.

Šutim.

„Jesi došla sama?“ pita opet.

„Možda“, govorim kao da se sramim. Nije me briga za to.

Njegova mirnoća obigrava oko mene u valovima. Ne djeluje kao osobiti čudak. Vjerovat ću da nije ubojica. Nije ni osobito divlji. Nije siguran sa mnom.

Umjesto u auto nastavljamo hodati prema naselju daleko od kluba dok ne stignemo do pruge. Povedem ga u svoje skrovište metalnih okvira. Kad vidi da sam legla razmišlja je li vrijeme da napokon ode. Nešto se prelomi u njemu i korakne naprijed prema meni. Legne pokraj mene nakon što je pogledao oko sebe i na sat.

„Zašto?“ pita i ne očekuje odgovor. Ne dajem mu ga.

Stavljam ruku na njegova prsa koja se pretvaraju da su mirna.

„Jesi siguran da se ne zoveš ipak Alen?“ nešto u meni spomene to ime.

„Siguran sam. Ali možeš me zvati Alen“ dotakne me svojom sada ljepljivom i znojnom rukom.

„Ne mogu ako nisi. Sada više nisi“, odvratim.

„Dlan ti je nemiran, Ivore“, šapnem.

„Ako ćemo već poginuti reci mi zašto smo ovdje?“ pita i ne znam što bi htio čuti.

„Zbog dobre vibracije. Ne brini, sa mnom nisi siguran, ali neće biti tako loše“ kažem i on se nasmije.

Nisam spavala cijelu noć. Iz nekog razloga nisam mogla postići reset i vratiti se na nulu. Okretala sam se i puzala s jedne strane na drugu. Nemir buja u utrobi kao da me čeka put na koji mi je mrsko ići. Kojeg se bojim. Zaspala sam u sinoćnjoj odjeći pa sam je krenula skidati usred noći. To me rastrojilo. Nakon toga bilo je nemoguće ponovno zaspati. Mrzim što je već svanulo. Čeka me posao. Ustanem i napravim si čaj. Za kavu moje tijelo nema snage. Izvadim malu čokoladicu sa sličicom i položim je kraj njezina kreveta. U prolazu spazim omotnicu s pismom na hodniku. Netko ju je ubacio još prije svitanja. Sagnem se i uzmem je. Tako je bezlična. Unutra pisano rukom stoji da se stanarina od idućeg mjeseca povećava. To si ne mogu priuštiti. U potpisu je stanodavac i suvlasnik zgrade. Obojica su mi ovo spakirali.

Progutam gustu slinu i upalim televizor. Vijesti. Danas je sprovod na Centralnom. Moram reći kolegici da me pokrije.

Teškim korakom odvajam se od nje dok joj polažem poljubac u čelo, zatim na tjeme. Ne želim je probuditi ali tako je krhka i treba me. Tijelo me razara mukom dok prolazim kroz vrata i odlazim prema trgovini.

U mobitelu stoji poruka od nekog tko se potpisao sa „I“ i čitam je prije negoli nazovem stanodavca i molim da mi ne povisi stanarinu.

„Hoćemo li se vidjeti danas?“

Nećemo ali ne da mi se pisati mu. Stanodavac ne odgovara na moj poziv.

Težina jutra nepodnošljiva je. Guši me na svakom koraku. Skida mi koprenu nevinosti ustajanja. Jutra su inače dobra, ali ovo je bolesno i memljivo. Auti krče, a ceste glogocu svoju Golgotu. Otključavam trgovinu, prva sam. Osjećam se tako golom kao onog jutra kada sam morala napustiti svoj dom i roditelje. Sjetila sam se toga prije samo još jednom, kada me stanodavac pitao za njih. Nisam znala što bih mu rekla. Prošlo je tako dugo otkad sam ih vidjela da se ne sjećam njihovih crta lica u detalj. Pretpostavila sam da pita iz financijskih razloga i onih privatnih.

„Neće često dolaziti“ odgovorila sam, a zapravo sam bila sigurna da sam dala krivi odgovor.

Kamion s novim namirnicama već čeka na nas. Dvojica u njemu utovaraju nove kutije. Začudo ne prigovaraju. Došla sam na knap. Majo, gdje si?

U trgovinu ulaze otac i kći. Drži je za ruku. Ima lijepe ukrase u kosi. Izgledaju tako uredno i mirišu. Mogu okusiti njihov mir. Zagrizem već napuklu donju usnu i poslužim ih. Kroz vrata ulazi Maja zadihana i crvenih obraza. Trčala je. Nešto nije kako treba. Već paničarim u sebi i potiskujem taj osjećaj. Osjećaji su tu da bismo ih skrivali. To znam odmalena.

Otac i kći odlaze. Ona veselo skakuće i naslanja glavicu na njega.

„Oprosti. Mario nije došao po Ivana na vrijeme. Trebao ga je odvesti u školu ali uvijek kasni.“

„Nema veze“, odgovaram. Već leti pomoći dostavljačima, a u trgovinu ulaze još dva kupca. U radu prolaze sati.

„Nena, moramo povisiti stanarinu. Znaš da bih ti ostavio istu cijenu da mogu, ali ne ide“, govori nemilosrdan glas s druge strane poziva.

„Molim vas, znate da su mi primanja mala.“ Nema utješnog odgovora, samo hladne riječi i kraj razgovora.

Morat ću potražiti novi stan. Otvaram novine i listam. Sve sami stanovi bez slike. Printam oglas koji ću postaviti na zgrade gdje bi moglo biti stanova za najam. I to ću morati rješavati ovaj tjedan.

„Idemo na pauzu?“ pita Maja i gestikulira kutijom cigareta. Ne znam zašto i dalje misli da pušim. Odmahnem glavom i nastavim pretraživati oglase na mobitelu.

„Hej, zaboravila sam. Moram na sprovod danas u dva“, odvratim nakon što sam izletjela za njom.

„Netko blizak?“ pita, ali ne odgovaram.

„Vrati se kad završiš. Danas neće dolaziti šefova kći. Mislim da je spominjala neki poslovni put“, govori i vraćam se unutra. Njezina kosa je neuredna i djeluje nadureno.

Glava me pritišće. Pulsira i draži me. Ne znam zašto mi je tako teško ostati u istoj priči. Stvarnost je teška i boli. Nestvarno, tu se krije tajna koju malo tko razumije.

Uskraćene su mi mnoge životne dužnosti, stoga moram prigriliti ekscentričnost. Ili se tako barem očekuje.

Iz misli me prene zvuk pada boce vode s police ali ne ustajem vratiti je već samo okrenem pogled na drugu stranu. Čitam vijesti. Sve vijesti su nalik jedna drugoj. Čini mi se da svaki dan čitam iste stvari. Bojim se to izgovoriti na glas. Mislim da od djetinjstva vjerujem da riječi imaju puno veće značenje od onoga što im dajemo, pa izgovaram samo najnužnije. Ponekad uspijem i nemoguće – prešutjeti.

Očima lutam i tražim sat na zidu – pola dva. Ako krenem sada po hladu, laganim korakom stići ću na vrijeme.

Maja mi na izlasku govori da nisam nešto dobro katalogizirala i da se kodovi na etiketama ne podudaraju. Popravit će. Čujem nešto o inspekciji ali više ne znam je li to samo u mojoj glavi ili je zaista izgovorila. Prihvaćam kao istinu i govorim si da ću sutra doći puno ranije na posao.

Sprovod će započeti. Okupljena gomilica stoji bezlično i čeka početak vjerojatno vjerske pjesme koja će označiti početak ceremonije. Obilazili smo njegove najbliže i izrazili svoju sućut. Njihova zgrčena lica odaju izgubljenju bitku protiv smrti. Hladne i vlažne ruke, nepočešljana kosa, krivo zakopčani gumbi na košulji, pokorno stajanje, himba mira u kaosu grčevitog pada u ponor. Oči crvene.

„Kako si poznavala Jurja?“ pita nepoznato lice kraj mene u tihoj povorci dok pjesma jenjava.

Glazba je pouzdana. Veže nitima smisla sva naša bivanja. Zbog nje ne stojimo kao žilavo i bezumno jato vrana nad nečijim lešom, već smo duboki patnici. U smislu glazbe tražim i bit svoga lelujanja nad nečijim tijelima.

„Kupovao je svaki dan kruh u mome dućanu“, odvratim ozbiljno i posve lažno. Čak ni ne zazvuči loše. Leđima mi prođu žmarci kad mi povjeruje. Vidi se to po pogledu. Ne mislim da je zbog toga naivan ili da sam ga u nečemu pobijedila. Teško je prepoznati laž od istine. Taj stakleni strop

uglavnom je nevidljiv i poznajemo tek ako ga oprezno opipamo prislonivši nježnu mrežom vena prožetu kožu i nečujno dišemo.

„Vi?“ pitam previše nezainteresirano.

„Bio sam mu nastavnik“, kaže nekako iznenađeno i borim se da ga ne upitam kakav je bio.

Zamišljam mrtve i pitam se zavide li njihove misli živima. Gledaju li na nas iz skrivenog kuta i neke nevidljive dimenzije i smiju li se našim danima? Pitam se kako li im prolazi vrijeme – brže ili beskrajno sporije od našega?

Zamišljam pokojnika kao učenika koji misli da će nadživjeti svoga profesora i ovoga kako se priprema za satove sa svojim učenicima, trudi se upoznati ih i nadahnuti ih za njihove živote. Teško je biti uzor i nositi društveni moral na plećima, osobito kada te život cijedi. Njegove ruke nemirne su i plahe i premda to nastoji sakriti, vidi se da boluje od nečega dok hoda tako iscrpljen.

Zamišljam vlastiti sprovod i borim se da se ne nasmijem. Hoće li me itko posjetiti tijekom i nakon sprovoda? Gdje li će onda biti moja djevojčica? Hoće li se sjećati svoje majke?

Hoću li mirise i sjećanja na nju ponijeti u zagrobni svijet ili će moje brige tada biti posve nove?

Grumeni zemlje odvaljuju se i lete posred rake na lijes. Udaraju od lakiranu sjajnu stranicu kutije kao u kokos. Sada će ga zatrpati poput sramote. Zašto baš u zemlju? Držati nečije tijelo kraj hrpe tijela ostalih stranaca kojima je zajednička tek smrt čini se slaboumno. Takva smo vrsta.

[Svidjelo vam se? Kliknite ovdje za nastavak!](#)